

af 15 Aar og er i den Tid rentefrit, medens dette jo er betalt forud. Vil man nu spørge, om dette Bankkomplex er et Aktiv, som det er værd for Staten at eie, da tror jeg, at man dertil kan svare: Ja, thi det er jo oplyst, at det allerede, skjøndt det ikke er ret gammelt, dog nu har givet den samme Indtægt i Forhold til sin Anlægsfum som Statsbanerne, og da det er nyt og ikke suldt udviklet endnu, er der Saab om, at det meget snart vil komme til at give en mere antagelig Rente. Vi have troet, at vi kunde fremkomme med dette Lovforslag, da Rigsdagen allerede er gaaet ind paa Kjøbet af en af disse private Baner og nu i denne Samling har gjort Skridt til at erhverve de sjællandske Jernbaner. Vi se heri et Vidnesbyrd om, at Thinget hovedsagelig er enigt med Forslagsstillerne i, at Staten saa vidt muligt bør erhverve Landets Baner. Jeg vil imidlertid sige, at det store Tilflugt, som Egnene der have givet, trykke dem en Del, og jeg vil aabent indrømme, at Trykkel paa Egnene ikke er let at bære. Vi appellere derfor her til Thingets Velvillie; vi appellere kun til Velvillighed, thi vi have ingen Berettigelse til at fordrø Noget her, men gennem Lovforslaget appellere Forslagsstillerne i denne Sag, som for dem er en særdeles vigtig Sag, til det høie Things Velvillie. Skriftl. skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Scharling: Jeg har saa tilstrækkelig i den foreliggende Betænkning gjort Rede for mit Standpunkt i denne Sag, at jeg ikke skal trætte Thinget med nogen lang Udvikling deraf, især overfor den idag forhaandenværende Situation, da det vel kan betragtes som givet, naar man ser hen til den Skjæbne, de to foregaaende Lovforslag have faaet, at ogsaa dette Lovforslag vil blive ført lykkelig igjennem. Jeg har stillet mine Ændringsforslag af virkelig Interesse for den paagjældende Egn, idet den derved vil blive bragt ud over de finansielle Vanskeligheder, der hidtil have været saa trykkende for Banerne. Jeg har imidlertid den bestemte Overbevisning, at Egnene i Virkeligheden ere bedre tjente med at faae denne Bane styret efter sine lokale Interesser end som Led af Statsbanenettet. Jeg nærer imidlertid som sagt ingen Forventning om, at dette Ændringsforslag bliver vedtaget, men jeg kan, hvis det bliver forkastet, ikke se mig istand til at stemme for Lovforslaget.

Berg: Jeg skulde vel bemærke, at jeg hører til et Mindretal i Finanssubvalget, som ikke har kunnet anbefale dette Lovforslags videre Fremme. Vi have antydet denne Sags Historie og Gang igjennem Rigsdagen i de senere Aar i vor Betænkning, og derved skal jeg ikke opholde mig. Jeg skal heller ikke opholde mig ved, at Rigsdagen tidligere har forkastet et Lovforslag, der var fremsat af Regjeringen, og som var billigere for

Statskassen end dette. Jeg skal kun sige den Slutning til, at, forsaavidt Thinget skulde have forandret sin Opfattelse af denne Sag og Statskassens Stilling til den, vilde det være naturligere, at man udfatte dette Spørgsmaal til Efteraaret og lod Regjeringen nærmere overveie Sagen og fremsætte et nyt Forslag end stadig at behandle denne Slags Sager ved privat Initiativ. Det var altsaa dette, jeg vilde bemærke, uagtet min Stilling til dette Forhold er given, og jeg skal ikke opholde Thinget ved nærmere at motivere og bevise den, da denne Klynten og Klagen fra denne Egn efter min Formening kun er Jøleri og ikke har noget virkelig Grundlag. Efter de Beregninger, jeg har set over Vidragene, vil det ikke væsentlig have Betydning for nogen Mand at afdrage Beløbet i 28 Aar, og selv om det skulde have Betydning for En eller Anden, er det en frivillig paatagen Forpligtelse, som det i hvert Fald har overmaade lidt moralsk Værd at hjælpe til at lette, fordi de selvfølgelig nu hellere vilde være frie for denne Forpligtelse. Jeg tror, at det er meget bedre i saadanne Forhold at lade Statsborgerne selv føle en lille Smule Følgen af deres Overveielser og frie Beslutninger med Hensyn til saadanne Forhold. Men, som sagt, jeg skal ikke komme dybt ind derpaa. Jeg siger, at, har Thinget forandret sin Anskuelse, vilde det have været rigtigere, om man foreløbig havde udsat Sagen og ladet Regjeringen se den velvillige Stemning her for Sagen f. Ex. gennem en Dagsorden eller deslige og derpaa bygge et Lovforslag. Jeg tvivler imidlertid ikke om, at det gaar med denne Sag, som det gaar med de andre; thi ogsaa der er man kommen ind paa at afgjøre den Slags Stats-husholdningsager, som Anlæg af Jernbaner ere, ved indtastede, jeg mener, det indbragte private Forslag. Millionerne spille op i disse Dage, og jeg betragter simpelthen Vedtagelsen af dette 3die Lovforslag, som her ligger for, som et 3die Til-læg til Tillæget til Hærloven.

Winther: Den rolige Maade, hvorpaa denne Sag gaar, gjør jo, at man ikke bør opstille noget som helst Stridsspørgsmaal, og jeg skal derfor blot indskrænke mig til at bemærke, at, naar den sidste ærede Taler kaldte det „Jøleri“, naar man havde den Anskuelse, at det var et for haardt Tryk, der var blevet lagt paa Egnen, maa det ligge deri, at han ikke rigtig kjenner de Forhold, som virkelig ere tilstede i denne Egn; thi det er en Kjendsgjerning, at det endogsaa er gaaet saa vidt der paa Egnen, at man har været nødsaget til at inddrive Vidragene hos enkelte Folk, fordi de ikke have kunnet betale. Jeg ser aldeles ikke nogen Grund til at kalde det Jøleri, at vi finde, at det kan være billig, naar Egnen offerer det Halve af det Tilflugt, den har givet, at komme den til Hjælp, eller at det skulde være ganske uberettiget af os at gaa ind paa en saadan